

LA VELLESA

Un relat de: [Materile](#)

LA VELLESA

Com cada dia, la Nati ,
amb lentitud es desperta,
desplega els braços que l'abracen.
Els estira a poc a poc i acarícia, amb la punta dels dits,
aquella pell fina i delicada,
aquella pell que el seu marit acariciava.
No té pressa, ningú l'espera.
Repassa els seus records,
com si comptés tresors.
Ara viu només per a ella.

De sobte, recorda que la Marta, la seva besnéta, l'anirà a buscar per assistir a l'homenatge que l'Ajuntament fa a la Vellesa, gent que ha fet cent anys. La Nati els va fer fa tres mesos. La Marta li va explicar que farien un esmorzar i l'alcalde li posaria una medalla, que hi haurien periodistes i els farien una foto que publicarien a la revista de l'Ajuntament. Quan li ho va dir, no li va agradar gens, però a la Marta li feia molta il·lusió...

Per què coi ho havien de fer amb la crisi que feia anys que arrossegaven? No seria més just que els augmentessin la paga de la jubilació? A més, quin mèrit té arribar feta un nyap als cent anys, ella no ha fet res, ha estat la sort, Déu o el destí: qui ho sap?

Són tantes les coses que ha viscut sense demanar-ho, sense voler-ho... Quin ha estat el seu mèrit: acceptar-ho? Ves què hi podia fer: aguantar-se!, i no resistir-se als designis de la vida i arribar al final de la vida amb dignitat.

Tenia una família fantàstica i per ells faria ús de tota la seva fortalesa, com havia fet sempre.

Ja quasi estava arreglada, només s'havia de posar la perruca i les dents postisses, aah, sí, una mica de color a les galtones, que deia la Marta. Va sospirar fondo. Va pensar que sí que havia de fer: tenir paciència! N'havia hagut de tenir tanta que ja no venia d'aquí.

Es va mirar al mirall i va somriure, va somriure per a tothom.